

- miškáři = zvěroklestiči (zvíře se klestí – nikoli kleští) = nunváři = šviháři, kastrace hospodářského zvířectva
- nezbytní pro fungování hospodářství a pro chov zvířectva, ve starším období pro znalost dobytka a léčení také léčebné a veterinární služby
- povolání typické pro vybrané obce východní Moravy (horské oblasti, špatné klimatické a půdní podmínky, zhoršené uplatnění jiných řemesel) – pomezí Valašska a Slovácka – okolí Slavičina, Bojkovic, Komně
- znalosti si přinášeli z vojny, vzorem alpští zvěroklestiči (především Tyrolsko)
- na Moravě největší rozšíření od poloviny 18. století, později ve Štýrském Hradci zvěroklestičská škola
- povolání vynucovalo častý pobyt mimo domov, cesta za prací = miškůvka, dvě miškůvky za rok – delší jarní a kratší podzimní, museli vybírat vhodné termíny
- výdělky zlepšovaly postavení rodin, promítalo v hmotné i duchovní a sociální kultuře (kroj, výbava domácnosti), vedlejší příjmy z podomního obchodu
- docházeli na území ČR, na Slovensko i do Uher, Balkán, Polsko, Německo, Pobaltí, Rusko, rajonizace – vytýčení okruhu působení – soupeření, někdy spory o rajón, dědění rajónů v rámci rodiny
- náročnost cestování, způsoby cestování, nebezpečí na cestách
- vybavení: sajdák, tlumok, nože, břitvy, klamky = svorky, rožek s prachem na desinfekci
- ve 20. století vytlačování veterinární službou, postižení rozpadem monarchie po roce 1918 a bariérami politickými i ekonomickými
- utváření profesních sdružení, spolků, vydávání časopisů, pojišťovna, snaha o prosazení vlastních profesních zájmů, školení, pořádání kurzů
- šviháčtina = mluva miškářů, směs dialektu, prvků z jiných jazyků, profesní mluva
- zánik po II. světové válce

D. BRZOBOHATÝ: „Zvěroklestiči na Slavičínsku. Slavičín 1998.

A. JAŠEK: „Šviháci“ – „miškáře“ neboli „ludé světoví“ na Bojkovsko-Slavičínsku. Vlastivědný věstník moravský 2, 1947, s. 51-62.